

A SZEMETESKUKÁHOZ LÁNCSOLT GONDOLAT

Én ezt az alábbi módon tettem. Borostát növesztettem, összeborzoltam a hajam, egy ismerős szobafestőtől régi munkaruhát kölcsönöztem, fogtam egy nejlonzacskót és egy botot, majd egy szemeteskukához ballagtam. Botommal a szemét között turkáltam, s találtam is néhány üres üveget. Ezeket beraktam a nejlonzacskómba, majd a szomszéd ház mellett álló szemetes-konténerhez ballagtam. Igyekezetemem siker koronázta! Amikor a másodikban – alig húsz perc múltán – üveget találtam, egy férfi fémrúddal a kezében majdnem rám támadt:

– Hozzá ne merészelj nyúljni! Nem a tied! – mondta ellenvetést nem tűrő hangon.

– Ez a te körzeted? – kérdeztem nyugodtan, egy picit visszahúzódva a konténertől, miközben átadtam neki nejlonzacskómat az üvegekkel.

– Ugyan, kié lenne, mi? – válaszolta immár kevésbé agresszíven a jövevény, elvette szatyromat és anélkül, hogy rám figyelt volna, a szemeteskuka tartalmában kezdett kotorászni.

– Esetleg megmutatnád, hol van szabad hely? – kérdeztem, majd hozzátettem: – Egy üvegért?

– Vodkái! – fordult hozzám a szemetes-konténer nem hivatalos tulajdonosa.

Elmentem a boltba, vettem egy üveg vodkát és hozzá egy kis harapnivalót. Iszogatás közben megismerkedtünk, és

Pável mestersége bizony nem is kevés fortélyáról mesélt.

Fontos tudni, milyen napokon kell különösen figyelmesen kutatni a terepet, hogy nem törnek-e be olyan véletlen, „hívatlan vendégek”, mint én is, és nem lopják-e el az ember tulajdonát. Az ilyen napok ünnepek után szoktak lenni, amikor az emberek különösen sok üveget dobnak ki. Szintén fontos tudni, milyen kidobott tárgyokban található színes fémek, hogyan kell őket begyűjteni. Hol fizetnek többet az üvegekért és a színes fémekért. Hol található bár kidobott, de még használható ruhanemű.

Megpróbáltam másra terelni beszélgetésünk fonalát.

Pável ugyan el tudta mondani véleményét a politikáról, kormányunkról is, de sokkal mérsékeltabb lelkesedéssel. Gondolkodásmódja, elméje egyetlen irányban működött: a szemeteskukák irányában.

Hogy erről végérvényesen meg tudjak győződni, az alábbi ajánlottam fel neki:

— Tudod mit, Pável, van itt - nem is olyan messze - egy pasi, házat épít, télre örökre volna szüksége. Ha az építkezésen még ezzel-azzal be is segítenél neki, akkor még ráadást is fizetne. Az öröket ellátja étellel is. Sofőrje burgonyát, hagymát, darát, meg egyebet hoz minden héten. Te jó ember vagy, felvesz téged. Ha akarod, gyere velem, menjünk, beszéljünk vele!

Idogáltunk, s ahogy ilyenkor lenni szokott, összebarátkoztunk. Ezért annál váratlanabbul ért hangulata hirtelen változása. Pável előbb hosszan, erősen gondolkodott. Majd barátságatlanul, szótlánul még néhány pillanatig nézett rám, végül kijelentette:

— Hát azt gondolod te, hogy én már úgy berúgtam, hogy az én agyam már egyáltalán nem is fog, mi? Hogy vak vagyok, nem látom, miben mesterkedsz, te álnok kigyó? Menjek, örnek, én!? Te meg majd lefoglalod az én kukáimat, mi?

Még meg sem kérdezte, mennyit keres egy ór, milyen

lakhatást biztosítanak a számára, pontosan milyen munkákat kell a gazdaságban egy kis túlóráért elvégeznie. Teljes gondolatvilága a szemétre irányult, az foglalkoztatta, hogyan tudna jobban kijönni belőle, hogyan védje meg magát a konkurenciától.

S lám mi történik? Az ember maga, önszántából adott célt gondolkodásmódjának: megoldani létezése kérdését a szemeteskukák segítségével! S gondolatát követte teljes lénye - valója is.

Még sok más példát is fel lehet hozni, melyek igazolják annak a vitathatatlanságát, hogy minden tárgy, minden élethelyzet, szociális jelenség létrehozatalát megelőzi a gondolat energiája.

Az ember saját gondolatának a segítségével hatást gyakorolhat egy másikra. Erről tanúskodnak a régi mesék és példázatok. Lám, mit mesélt az emberi gondolat energiájáról Anasztázia nagypapája.

